

X

254397

9

BUM

ANONYMUS

Fraška o kádi

B U M
BIBLIOTÉKA UMĚLECKÝCH MAŇÁSKŮ

9

ANONYMUS

FRAŠKA O KÁDI

Starofrancouzská farce z XIII. století

*S použitím překladu Dr. OTAKARA DUBSKÉHO
přepracoval a pro maňáskové jeviště upravil
Dr. JAN MALÍK*

1950

UMĚNÍ LIDU

I-254397

MZK-UK Brno

2619211439

Právo provozovat tuto hru zadává jediné

ČESKOSLOVENSKÉ DIVADELNÍ A LITERÁRNÍ JEDNATELSTVÍ,

Praha II, Ječná 6, tel. 335-86, 351-40.

Každé chystané provedení této hry nutno blásnit tomuto jednatelství nejpozději 10 dnů předem.

Prostřednictvím téhož jednatelství je nutno se dohodnout s autorem resp. s upravovatelem hry o každé její nejevištní úpravě a nejevištním provedení (na př. recitaci, rozhlasem, filmem, televízí).

UVODEM

(Se zbožným zanícením a s hrůzou, která nebyla prosta rozkoše, sledoval středověký Francouz mystérie, líčící mu s naturalistickou zevrubností Kristovo utrpení, skutky svatých, krásy nebes a stvůry pekelné.) Předváděli mu je před kostelem a později v uzavřených místnostech ochotníci, kteří se časem sdružovali v ochotnické spolky, »bratrstva«; nejčastěji to bylo »Bratrstvo pašijové«. Ale na co se francouzský divák při těchto podívaných těšil nejvíce, byly realistické vložky, které mystérie zdědily po liturgických hrách a které zobrazovaly jeho samého, prostého člověka s jeho prací, s jeho řečí, s jeho humorem.) Touto škvírou unikál realistický a veselý živel do slavnostního tónu mystérií, rozlepiával jej, spojoval se s poutovými výstupy mastičkářů, s produkcemi komediantů a hrami kočovných loutkářů, a takto dal vznik nové divadelní formě — středověkému divadlu světskému.

Toto divadlo nebylo ovšem veskrze rozpustilé. Hrál též t. zv. moralit y, hry s morální náplní, které byly zpravidla alegorické, ale i politické a komické. Hrál však také s o t t i e s, politické satiry, (často proticírkevní) a uvádělo i frašky, f a r c e s, které na rozdíl od obecného zaměření moralit a s o t t i e s se obíraly člověkem-jedincem. Byly drsné, ba hrubé, jejich hlavním námětem bylo bití, okrádání, podvod a nevěra, jejich jediným cílem vyvolat u diváka nespoutaný smích. Tyto frašky, těžící spíše z komiky situace než z psychologie jednajících osob, tvoří přechod k moliérovskému divadlu XVIII. století. Hrál je rovněž ochotníci, především »basochiáni«, soudní a advokátní písaři, kteří měli dokonale vybudovanou organizaci s četnými privileji — měli svého krále, kancléře, znak, ba i právo razit mince. Později hráli frašky též »blázni« (»sots«), jejichž hlavním oborem byly právě »sotties«. Zdobili se rol-

ničkami a neměli tak strohou organizaci jako basochiáni; »bláznem« se mohl stát každý, neboť »počet bláznů je nekonečný«, jak blásalo heslo v jejich znaku.

Literární historie o těchto fraškách věděla, ale obecně byla známa jen jediná — nesporně nejznamenitější: »Mistr Petr Pleticha« (La farce du maître Patelin). Teprve náhoda odkryla tři sbírky těchto frašek, jednu kdesi na sýpce v Německu, kterou nyní chová Britské museum, druhá sbírka je v Kodani, třetí v Drážďanech. Tyto frašky — většinou z lyonského kraje — mají sice dnes význam většinou jen literární, podávají však na výsost zajímavé svědectví o francouzském člověku XV. a XVI. století.

Jedna z nejvtipnějších frašek, která se vyskytuje s jistými obměnami ve sbírce londýnské a kodaňské je krátká hra, kterou lyonský tiskár nadepsal »nová, výtečná a tuze veselá fraška o kádi«. Její námět se vyskytuje částečně již ve veršované povídce (fabliau) ze XIII. století od Hue Peauele-a. Žena a její matka terorizují manžela a nutí ho, aby sepsal smlouvu, že bude vykonávat všechny domácí práce. Snad náhodou, snad trochu i manželovým přičiněním spadne žena do kádě, odkud ji muž vysvobodí teprve tehdy, když mu svatosvatě slíbí, že bude pokornou a pracovitou manželkou. A právě tuto bříčku, kterou u nás berecky obnovilo Nové veseloherní divadlo začátkem sezóny 1950/51 v režii Jana Škody a Jana Sládka a jejíž maňáskovou úpravu provedlo ještě předtím Loutkové divadlo Umělecké výchovy jako součást soutěžního představení XIX. Jiráskova Hronova 1949, tuto bříčku předkládáme.

E. Kolár

LOUTKY: Kuba

Anka, jeho žena

Háta, její matka

Nemluvně (v kolébce)

REKVISITY: Pergamenový list

Brkové pero

Kalamář

Kolébka

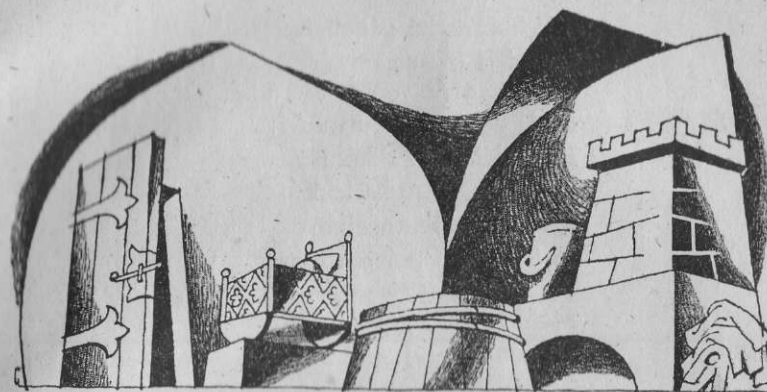
Kád'

Košík s prádlem

Kotel s vodou

SCÉNA: Středověká světnice

»Frašku o kádi« můžete uvést proslovem Ivana Osvalda, který otiskujeme v režijních a technických poznámkách na konci tohoto svazku.

Scéna: Středověká světnice. Na peci prádelní hrnec, v koutě velká díž, hromada prádla, kolébka s nemluvnětem.

(Kuba dumá.)

KUBA

Čertovy jsem poslech rady,
že jsem oženil se mladý!
Od té doby, co mám ženu
na sebe jak posazenu,
jsou tu u nás samé hádky.
S tchyní jak dva kolovrátky
pořád křičí, pořád bouří.
Člověk oka nezamhouří.
Ve všední den, ve sváteční
pořád některá z nich řeční.

(Během Kubových posledních slov vešla Anka.)

ANKA

Zas už držíš ruce v klíně?
Zase chytáš lelky líně?
Co tu dumáš?

KUBA

Copak tedy?

ANKA

Cožpak nevíš naposledy,
jakou jsem ti dala práci?
Mám tě tu snad pro legraci?

Všechno nechá pánubohu,
dokud já mu nepomohu!
(Mezitím vešla Kubova tchyně HÁta.)

HÁTA Moje dcera pravdu mluví:
Máte dělat bez odmluvy,
co vám vaše Anka káže.
Ať vám jednou neukáže,
co je svatým právem ženy!
(Anka dá Kubovi štulec.)

ANKA Mohl bys být překvapený!
KUBA Za koho mě vlastně máte?
HÁTA Což vy ani neuznáte,
že to ve váš prospěch činí?
Je to pro vás dobrodiní!
Má-li žena muže ráda,
zvalčuje mu občas záda.
KUBA Dobrá — jenže, milá paní,
o takové milování
stojím, věřte, tuze málo!
ANKA Po vůli by se mi stalo;
o to musíš, Kubo, dbáti!
HÁTA Jinak se to nevyplatí!
KUBA Když mi ale tolik káže!
Vyhovět jí nedokáže
ani čert sám! Na mou víru!
HÁTA Chcete-li žít s Ankou v míru,
bez křiku a bez hádání,
udělejte ujednání!
ANKA To je nápad! — Slyšíš přeci?
Tak se vyslov o té věci!
KUBA Určitě to schválím asi,
jinak přijdu o své vlasy. —
Říkej, Anko, mluvte, máti,
o co musím hlavně dbáti.

HÁTA Pergamen si přinesete,
krasopisně napíšete,
aby se to čísti dalo.
(Kuba přinese pruh pergamentu, kalamář a brkové pero.)

KUBA Nuže hleďte, už se stalo.
ANKA Napiš, že chceš vždycky vděčně
rozkazů mých dbáti věčně.
KUBA Ale dovol, drahá paní —
(Anka dá Kubovi štulec.)

ANKA Cože, zase odmlouvání?
KUBA Tohle by tak ještě hrálo!
HÁTA Ouvej, přestaň! — Už se stalo.
KUBA Pište!
Než se znelíbíti,
raděj se chci pokusiti
napsat všechno, co jen chcete.
HÁTA Pěkně tady napíšete,
že vždy časně za svítání
povstanete —
Ani zdání!
(Anka dá Kubovi další štulec.)

ANKA Každé ráno za úsvitu
zaopatříš všechno v kmitu
pro nás oba ke snídání!
KUBA A to ne! V tom čest mi brání!
(Háta pobídne Kubu.)
HÁTA Pište přece! Neslyšíte?
Že mě k zlosti popudíte!
ANKA Bude to už, nemotoro?
KUBA Vždyť jsem vypsál inkoust skoro!
(Ozve se dětský brekot.)

HÁTA Nezapomeň, že máš kluka!
KUBA Hlava mi už předem puká!

ANKA Pravda — vždyť jsem taky matka! —
 Tedy piš — a hezky zkrátka.
 KUBA Prvou větu ještě píš!
 ANKA Dokud hoch se neutiší,
 budeš mi ho kolíbat —
 HATA — aby mohla klidně spát.
 ANKA Potom musíš
 HATA — podle přání —
 KUBA Takhle nemám ani zdání,
 co mi vlastně která dítě,
 když se obě rozřečníte!
 ANKA Mluvte tedy, vy jste matka.
 HATA Je to *tvůj* muž! *Ty* mluv zkrátka!
 ANKA Nebude-li tedy spát —
 diktuju to dobře, máti?
 KUBA Mám snad dělat kašpřlata?
 ANKA Vždyť jsi jeho vlastní táta!
 HATA Kdykoli se chlapec bojí,
 houpání ho upokojí.
 ANKA Vezmeš si ho do náručí!
 (Kuba vztekle odhodí pero.)
 KUBA To mi nikdo neporučí!
 Co to všechno na mně chcete?
 Proč mi klidu nepřejete?
 (Anka zase uštědří Kubovi štulec.)
 ANKA Piš jen! Bude toho více!
 (Kuba se zase chápe pera.)
 KUBA Vždyť jsi krutá jako lvice!
 Nepopadnu ani dechu.
 ANKA Prádlo nutno vařit v měchu —
 HATA Nanést vody do kuchyně —
 ANKA Máslo přinést od hokyně —
 KUBA Už jsem z toho celý divý!
 HATA Do kamen dát hodně dříví —

ANKA Mletí dovézt ke mlynáři —
 HATA Ustlat postel, když se vaří —
 ANKA Dům mít v pořádku a čistý —
 KUBA To bych popsal všechny listy!
 Vždyť mi obě bez přestání
 diktujete! To je psaní!
 Slovo za slovem se říká!
 Já jsem teprv u klučika.
 (Anka pobídne Kubu štulcem.)
 ANKA Však já vím, co tobě svědčí!
 tak jen piš a žádné řeči!
 Práti plínky u potoka,
 nespouštět tu práci s oka —
 KUBA To mi jistě dodá slávy!
 HATA Jste vy ale tvrdohlavý!
 KUBA Ticho! Není slyšet slova!
 ANKA No tak, říkám ještě znova:
 Všechno poklidíš mi v bytě,
 pomůžeš mi taky hbitě
 vyždímatí prádlo v kádi —
 HATA Dřez též umýt tchyně radí. —
 Všechno jsi mu pověděla?
 Nemá snad, jak ty bys chtěla,
 jednat s tebou s vybraností,
 něžně vždy a s laskavostí?
 KUBA Oko zamhouřím teď ztěžka,
 tak je moje hlava těžká,
 co v ní musím nosit nyní!
 HATA Zrovna jak to žáci činí,
 nauče se tohle všechno
 nazpaměť jak malé děcko!
 KUBA Pro mne bude míti cenu
 jenom co je v pergamenu. —
 Podepsáno, umluveno. —

ANKA Jsem tvůj sluha, milá ženo.
 KUBA Tahle smlouva tedy platí?
 HÁTA Tu už sotva někdo zvrátí.
 Vida. A je pokoj hnedle. —
 Já jdu na chvilenu vedle.
 (Háta odejde. Anka se hmoždí s kádí.)

ANKA Tak — a nyní zase k dílu. —
 Pomůžeš mi. Nemám sílu.
 KUBA Copak zase, milá ženo?
 ANKA Nemám tu nic připraveno.
 Dnes se totiž bude prát.
 Do kádě hled' prádlo dát.
 (Kuba nahlíží do zápisu.)

KUBA To tu není nikde psáno.
 ANKA Hled'me, dřív si řekl anó!
 KUBA Je to tady uvedeno. —
 Tak já jdu, má milá ženo.
 ANKA Z kotle nalej vody trochu.
 Tak — a tuž se, milý hochu!
 (Anka drží jeden konec sukna, druhý podala Kubovi.
 Mezi nimi stojí kád', do níž Kuba před okamžikem
 nalil vřelou vodu.)

ANKA Jenom táhni ze vší síly!
 (Sukno vyklouzne Kubovi z rukou, Kuba upadne.)
 KUBA Co to děláš? Bože milý —
 ANKA Jsi ty ale nemotora!
 Bože, takového tvora —
 (Anka hodila Kubovi mokré sukno do tváře.)

KUBA Propáníčka, ženo milá,
 vždyť jsi úplně mě zlila!
 Já tu nejsem pro legraci!
 ANKA Ani muk! A chutě k práci!
 Pořád jenom při všem bručíš —
 ať se taky trochu učíš!
 (Sotva Anka znovu natáhne sukno, Kuba trhne a
 Anka sletí do kádě.)

ANKA Hrom do tebe, do nešiky!
 KUBA Slyším tady nějaké křiky!
 ANKA Pomoc! Pomoc! Já jsem v kádí!
 KUBA Chceš snad říci, že to vadí?
 ANKA Umírám, už pouštím duši!
 Oh, jak moje srdce buší!
 Zachraň přece svoji ženu!
 KUBA Nemám to tu v pergamenu.
 ANKA Vidíš přece moje muka!
 Srdce mi tu v prádle puká!
 Pro Kristovu drahou muku,
 což ty nepodáš mi ruku?
 Honem tahej svoji ženu!
 KUBA Nemám to tu v pergamenu.
 ANKA Tohleto ti nedaruju! —
 Vždyť já tady sotva pluju!
 (Kuba se tváří, jako by neslyšel, a čte si v zápise.)

KUBA Po ránu hned na úsvitu
 opatříš mi všechno v kmitu —
 ANKA Pomoc! Pomoc! — Už je po mně!
 KUBA Všechno pokliditi v domě,
 zatopit a vařit, péci —
 ANKA Zachránit mě musíš přeci!
 KUBA Sebrat prádlo rozvěšené —
 ANKA Tak mi pomoz usouzené!
 Voda se tu skoro vaří!
 KUBA Mletí donést ke mlynáři —
 ANKA Pomozte mi, kdo jste živí!
 KUBA Do kamen dát hodně dříví —
 ANKA Tohle je můj konec jistý!
 KUBA Dům mít v pořádku a čistý,
 vycíděné všechno všudy,
 hrnce, mísy, lžíce, sudy —

ANKA Zavolej sem aspoň matku,
ať mi pomůže v tom zmatku!
Vždyť se jedná o tvou ženu!

KUBA Nemám to tu v pergamenu.

ANKA Vytáhni mě, slyšíš, drahý?

KUBA Litoval bych toho záhy.
Marně křičíš, moje drahá!

(Háta venku lomcuje dveřmi.)

KUBA Kdo to na kliku nám sahá?

HÁTA (za scénou):
Chci mít bránu otevřenu!

KUBA Nemám to tu v pergamenu. —
Ale přece mi to nedá —
dcera jí tu celá bledá
v kádi plave do úmoru. —
Otevru. — Je na závoru.
(Kuba otevřel, Háta vchází.)

HÁTA Jak se daří? Zrovna planu.

KUBA Skvěle, když je žena v pánu.

HÁTA Cože? I pro pána krále!

KUBA Stalo se to nenadále:
Spadla mi tu během řeči
do kádě a teď je v křeči.

ANKA Pomozte mi, drahá máti!

HÁTA Život za tebe chci dát,
počkej, jdu už, zlaté dítě! —
(Ke Kubovi)

KUBA Koukej zachraňovat ženu!

HÁTA Nemám to tu v pergamenu!
Hleďme toho ničemníka! —
Neslyšíš, jak žena vzlyká?

KUBA Budu pánem v domácnosti?

ANKA Konej svoje povinnosti!
Pomoz mi!

KUBA A nepomohu!

ANKA Takhle ty se rouháš bohu?
Nechceš zachránit svou ženu?
Nemám to tu v pergamenu.
Prosím tě tu na kolenou —
spas mou duši drahocennou!

KUBA Leda uznáš-li, že krátce
jenom já jsem v domě vládce!
Uznávám to pro vše svaté!

ANKA Když vy ženské nouzi máte,
slíbíte vše v této chvíli.

KUBA Ne ne, nic mě neomylí!
Nebudu už přenáhlená!
Poslušná chci být žena!
Tak už věř! A nebud' děčko!

KUBA Sepíšem to tedy všechno
na takový lístek malý,
jako mně jste psáti daly.
Toho není třeba! Ba ne!

ANKA Hleďme, jak se změna stane!

KUBA Teď ti pouhé slovo stačí?
Vytáhni mě! Slyšíš?

ANKA Dračí
hněv jsi vždycky na mě měla,
na vlastního muže!

HÁTA Celá
rudá leží na dně kádě!

KUBA Cožpak někdy při své vádě
na mě v dobrém pomyslila? —
(K Ance)

ANKA Čím jsi mě kdy obšťastnila?
Prosím, žádám odpuštění!
Nad vás muže věru není!

KUBA Věnuju se se vši pílí
domácnosti, seč mé síly!
To je něco! Aspoň trocha! —
Budeš si už všímat hocha?
ANKA Vytáhni mě!
KUBA Zatopíš mi?
ANKA Těsto na chléb uválíš mi?
Ted' je ve tvých rukou vláda.
A to, co je v pergamenu,
ode dneška nemá cenu.
Roztrhej to, spal to kradí,
ať nás písmo neprozradí!
KUBA Nebudu už nikdy psáti,
že mám dětské plínky práti?
ANKA Ne, můj milý, já a matka
obstaráme všechno zkrátka!
KUBA Nezapomeň na košili!
ANKA Ohřeju ji, muži milý! —
Jen mě vytáhni už nyní!
KUBA Oceníš to dobrodiní?
ANKA Chci být tvojí služkou tichou!
KUBA To mě naplňuje pýchou,
že jsem na tě vyzrál. — Chutě
nyní z kádě vytáhnu tě.
(Kuba vytáhne Anku z kádě.)
HÁTA Dopadlo to tedy šťastně.
KUBA Co vy tady chcete vlastně?
ANKA Raději se ztraťte, mami.
Smíříme se nejlíp sami.
(Háta odchází.)
KUBA (do publika):
Hra se končí, milí hosti.
Bavili jste se snad dosti.

OPONA
KONEC HRY

REŽIJNÍ A TECHNICKÉ POZNÁMKY:

»Frašku o kádi« můžete sehrát samu o sobě (snad nejlépe jako vložku v pestrém pořadu a samozřejmě jen pro dospělé), ale máte-li loutkářsky vyplnit celovečerní program a chcete-li mu dát působivou rámcovou myšlenku, opakujte pokus, který se osvědčil na Jiráskově Hronově 1949.

Když bylo totiž rozhodnuto, že této celostátní přehlídky amatérské jevištní tvorby se mají po prvé zúčastnit také naši loutkáři, a to jak marionetáři, tak maňáskáři, nastaly rozpaky s repertoárem. Poradil jsem tehdy vinohradské Umělecké výchově, aby vedle starofrancouzské »Frašky o kádi« nastudovala také novodobou sovětskou grotesku G. Gradova »Směšná práce« a aby konfrontaci obou aktovek a příslušnými úvody vytvořila večer na námět »Žena-hospodyně v zrcadle věku«.

Vinohradští maňáskáři sklidili v Hronově zasloužený úspěch — a snad mohu říci, že platný podíl na tomto úspěchu mělo právě spojení obou hříček do dramaturgického celku.

Gradovova »Směšná práce«, s níž nás původně seznámil překlad Antonína Kurše, vyšla už před válkou ve sborníčku »Večer sovětského smíchu« (vydal Svaz DDOČ nákladem Pavla Prokopa v Praze) a pak r. 1948 pod názvem »Sovětský smích« jako rozmnožená publikace Ústředního kulturního oddělení URO. Námět nijak nezastaral, poněvadž problémy, s nimiž se potýkal sovětský venkov před třiceti lety, řeší dnes naše vesnice, ať už jde na př. o otázku jeslí a žňových útulků, o společné stravovny, nebo o družstevní prádelny. A proto také vydáváme Gradovu

žertík znovu, tentokrát v novém překladu a ve speciální úpravě pro maňásky, a zařazujeme jej do této knihovny jako svazek 11.

Spojíme-li obě aktové komedie do jednoho večera, jistě použijeme dvoj-proslovu, který se osvědčil už v Hronově. Před »Frašku o kádi« vystoupí před maňáskové jeviště živý herec a uvede hru těmito verši Ivana Osvalda:

Vítáme vás! Utište se!
Ozadu se hluk sem nese,
jako by zde byly děti.
Těm nechceme předváděti
naši hru. Jen pro dospělé
žádá sluch i oko bdělé.
Spatříte, až shasnou světla,
jak se z ženy stává metla
v manželství. Jen ona vládne —
muž již nemá právo žádné
ozvat se. Když potom k dceři
nedbajíc zavřených dveří
matka její přispěchá,
chraň bůh toho člověka!
Ženský jazyk stačí jeden,
aby muž byl nětně zveden,
ale když dva nastoupí,
kdo neutek', prohloupí.
Uvidíte příběh krátký,
z dávných dob kus kruté hádky.
Sběhlo se to ve Francii
před věky. V té patálii
muž se chytře zachoval,
o svá práva bojoval —
a vyhrál. Jak, to uvidíte sami.

A hned po první aktovce, možná že i bez přestávky, uvede se Gradovova komedie »Směšná práce« tímto proslovem:

Viděli jste příběh první.

Svobodu má muž již v krvi.

Nerad snáší život raba — —

(Rozpačitá pauza — konferenciér hledá rým.)

— raba — raba — — baba — žába — kraba —
— to se nehodí. —

Odpusťte, nechám verši. Jednak není lehké verše vyrábět, jak jste právě poznali na mém případě a jak snad víte i z vlastní zkušenosti, když jste se někdy na jaře, naplnění city, do toho pustili. A pak — druhý příběh, tentokrát ruský a z doby nedávné, není psán ve verších. Věčný čtyřúhelník — muž, žena, tchyně a dítě — vítězně probíhá staletími, proplétá se mezi zanikajícími říšemi, mory, válkami a revolucemi, a přenáší nás tentokrát do domácnosti sovětského kolchozníka. Posuďte, co se na roli těchto čtyř věčných partnerů v průběhu věků změnilo — posuďte a zamyslete se nad tím.

Mezitím se na jevišti vyměnily náznakové dekorace a následuje Gradovova hříčka o »směšné práci«.

A teď několik režijně-technických poznámek k »Frašce o kádi«: Rozhodně dáme této hříčce dobový rámec v dekoraci i kostymech. Pečlivě propracujeme hru s rekvizitami, jimž jenom prospěje, budou-li naddimenzovány. Na maňáskovém jevišti můžeme úlohu nemluvněte uplatnit lépe než na herecké scéně. Pergamenový svitek bude dlouhý kus papíru, na němž je již předem napsán řádkový text a který odvinujeme postupně přes rampu, abychom ukázali rukopis také divákům. Kád' bude dostatečně prostorná, upevnitelná k rampě a bez dna, můžeme však do ní opravdu lit vodu, kterou chytáme pod kádi do pomocné nádoby. Když Anka spadne do kádě, zvýšíme komický účín jejího zápasu s vodou a namočeným prádlem tím, že z kádě vystrkujeme nejdříve Ančiny kmitající

se nohy a pak dvojnické Ančiny ruce a ty třeba ještě ve dvojím provedení — jeden pár se zoufale roztaženými prsty, druhý pár upravený tak, aby se ruce chytaly okrajů kádě. A ovšem Anka vytažená z kádě bude patřičně zplihlá — nejlépe tedy poslouží dvojnická loutka.

J. M.

4 února 196

OSOBNÍ DATA PŘEKLADATELOVA:

PhDr. Ota Dubský, narozen 10. I. 1886 v Hrejkovicích, profesor v. v.,
bytem Praha XII, U Kaulichových sadů č. 5

Autór	Anonym z XIII. století
Název hry	Fraška o kádi
Původní název hry	Le Cuvier
Překladatel (z franc.)	Dr. Otakar Dubský
Upravovatel	Dr. Jan Malík
Sbírka	Bibliotéka uměleckých maňásků
Řídí	Dr. Jan Malík
Svazek	Devátý
Kresba na obálce	Vojtěch Cinybulk
Scénické návrhy	Vojtěch Cinybulk
Nakladatel	Umění lidu
Tiskárna	Československý Kompas, Praha
Místo vydání	Praha
Rok vydání	1950
Vydání	První
Náklad	4400 výtisků
Cena brož.	7 Kčs

